

За чинним законодавством адміністративний арешт передбачається за вчинення таких видів правопорушень: незаконні вироблення, придбання, зберігання, перевезення, пересилання наркотичних засобів або психотропних речовин без мети збуту в невеликих розмірах (ст. 44); дрібне хуліганство (ст. 173); розпивання спиртних напоїв у громадських місцях і поява у громадських місцях у п'яному вигляді (ч. 3 ст. 178); злісна непокора законному розпорядженню або вимозі працівника міліції, члена громадського формування з охорони громадського порядку, військовослужбовця (ст. 185); порушення порядку організації і проведення зборів, мітингів, вуличних походів і демонстрацій (ст. 185¹); прояв неповаги до суду (ст. 185³) [2].

Крім того, адміністративний арешт передбачений як наслідок ухилення особи від відбування виправних робіт, застосованих за вчинення дрібного хуліганства. Відповідно до ст. 325 КУпАП постановою судді невідбутий строк виправних робіт може бути замінено адміністративним арештом із розрахунку один день арешту за три дні виправних робіт, але не більш як на 15 діб.

Отже, враховуючи вищевикладене, можна зробити висновок, що потребує удосконалення правове регулювання моменту, з якого починається провадження по виконанню постанови про застосування адміністративного арешту. Цей момент має бути узгоджений із реалізацією права особи на оскарження такої постанови.

Список використаних джерел:

1. Голосніченко І. П. Адміністративне право України (основні категорії і поняття). Загальна та особлива частини: посіб. / І. П. Голосніченко. – Ірпінь, 1998. – 52 с.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення / Закон України від 07.12.1984 № 8073-Х: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>.
3. Гончарук С. Т. Адміністративне право України: навч. Посібник / С. Т. Гончарук. – К.: "Видавничий дім "Аванпост-прим", 2000. – 240 с.

Жуков М.С.

аспірант,

Запорізький національний університет

СУБ'ЄКТИ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Відповідно до загальної теорії права суб'єкт правовідносин — це учасник правових відносин, який має суб'єктивні права та здатний виконувати юридичні обов'язки.

У статті 5 Закону України «Про інвестиційну діяльність» визначені суб'єкти інвестиційної діяльності. До них відносяться наступні:

- громадяни;

- юридичні особи України та іноземних держав;
- держави;
- недержавні пенсійні фонди;
- інститути спільного інвестування;
- страховики;
- фінансові установи – юридичні особи публічного права.

Частина друга та третя статті 5 Закону України «Про інвестиційну діяльність» розмежовую суб'єктів інвестиційної діяльності на інвесторів та учасників. Відповідно до такого розмежування, інвестори приймають рішення про вкладення власних, позичкових і залучених майнових та інтелектуальних цінностей в об'єкти інвестування [2].

Інвестори можуть виступати в ролі вкладників, кредиторів, покупців, а також виконувати функції будь-якого учасника інвестиційної діяльності. Учасниками інвестиційної діяльності можуть бути громадяни та юридичні особи України, інших держав, які забезпечують реалізацію інвестицій як виконавці замовлень або на підставі доручення інвестора.

Стаття 1 Закону України «Про режим іноземного інвестування» додатково виділяє таких суб'єктів інвестиційної діяльності як міжнародні урядові та неурядові організації, фізичні особи – іноземця, які не мають постійного місця проживання на території України і не обмежені у дієздатності [3].

Проте суб'єктний склад правовідносин у сфері інвестиційної діяльності дещо відрізняється від суб'єктного складу відносин, що виникають під час саме адміністративно-правового регулювання інвестиційної діяльності. Це пов'язано з тим, що правовідносини у сфері інвестиційної діяльності ширші за правовідносини з приводу адміністративно-правового регулювання інвестиційної діяльності. Правовідносини, що виникають з приводу адміністративно-правового регулювання інвестиційної діяльності мають спеціальний суб'єктний склад притаманний саме їм та який не включає у себе суб'єктів, що є учасниками господарських, кримінальних правовідносин у сфері інвестиційної діяльності.

При цьому, доктрина адміністративного права не містить визначення поняття суб'єктів адміністративно-правового регулювання інвестиційної діяльності, однак в узагальненому вигляді надає їх перелік:

- органи виконавчої влади;
- суб'єкти місцевого самоврядування;
- суб'єкти делегованих повноважень;
- громадські об'єднання [1, с. 22–23].

Аналіз нормативно-правових актів у сфері адміністративно-правового регулювання інвестиційної діяльності дозволяє виділити наступний суб'єктний склад цих правовідносин:

- *Кабінет Міністрів України*: забезпечує проведення інвестиційної політики;
- *Офіс із залучення та підтримки інвестицій*: тимчасовим консультативно-дорадчим органом Кабінету Міністрів України, діяльність якого координується Урядовим уповноваженим з питань інвестицій;

– *Міністерство економічного розвитку і торгівлі України*: забезпечує формування та реалізацію державної інвестиційної політики, у тому числі з управління державними інвестиціями; розробляє в межах повноважень, передбачених законом, проекти нормативно-правових актів у сфері інвестиційної діяльності, в тому числі з управління державними інвестиційними проектами; здійснює державну реєстрацію інвестиційних проектів; формує перелік державних інвестиційних проектів; проводить моніторинг, узагальнення та оприлюднення інформації щодо стану розроблення та реалізації державних інвестиційних; утворює, реорганізовує та ліквідує регіональні центри з інвестицій та розвитку з метою підтримки інвестиційного розвитку регіонів та організації надання суб'єктам інвестиційної діяльності послуг, пов'язаних з підготовкою та реалізацією інвестиційного проекту, за принципом «єдиного вікна»;

– *Міжвідомча комісія з питань державних інвестиційних проектів*: розглядає державні інвестиційні проекти; подає Міністерству економічного розвитку і торгівлі України пропозиції щодо визначення пріоритетних напрямів реалізації державних інвестиційних проектів;

– *Рада міністрів Автономної Республіки Крим, обласні, Київська та Севастопольські міські державні адміністрації*: державна експертиза інвестиційного проекту, що стосується розвитку відповідного регіону, підготовка і надання суб'єкту інвестиційної діяльності за її результатами висновку;

– *Районні та обласні ради*: сприяння інвестиційній діяльності;

– *Виконавчі органи сільських, селищних, міських рад*: сприяння здійсненню інвестиційної діяльності на відповідній території.

Узагальнюючи наведене вище, можна зазначити, що суб'єктом адміністративно-правового регулювання інвестиційної діяльності є фізичні та юридичні особи, держава, які беруть участь у правовідносинах, що виникають з приводу регулювання інвестиційної діяльності, із застосування адміністративно-правового методу.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України. Повний курс: підручник / Галуцько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. – Херсон: ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. – 446 с.
2. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 № 1560-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 47. – Ст. 646.
3. Про режим іноземного інвестування: Закон України від 19.03.1996 № 93/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 19. – Ст. 80.